

54. LUFFAREVISA.

Nu skall jag ut och luffa — skall du gå med, min
vän? —

och när jag kommer åter vet Gud i himmelen,
men längre upp mot Norden jag sträcker mina steg.
Där kanske jag blir possehalare.

Jag fordom gick och tänkte att luffa var en synd,
men jag fick andra tankar, o, vilket härligt fynd!
Ty nu så har jag funnit att luffa det är bra,
något arbete vill jag inte ha.

Hur härligt är det inte att på landsvägen få gå
och se, hur bonden harvar och sedan, hur han sår.
Jag sträcker mig i skuggan, när solen skiner varm,
sen slumrar jag så sött på flickans arm.

Och när jag kommer in på en bondegård så stor,
då både ung och gammal de bara på mig glör
och bonden säger: »Piga, gå och mjölka mina kor
medan jag giver luffarn ett par skor.»

Och har du börjat luffa, så tröttna ej därpå!
Håll bara på att luffa, så länge du kan gå.
Ty uti himlen bliver nog ett rum berett till slut,
men se, bondetjyven skall vi langa ut.